

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 33/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. apríla 2002 predbežne prerokoval návrh J. D., bytom D., ktorým namietal porušenie jeho ľudských práv rozhodnutím Okresného súdu v Leviciach z 10. mája 2000 sp. zn. 5 Nt 113/99 a rozhodnutím Krajského súdu v Nitre z 23. júna 2000 sp. zn. 2 To 107/00, a takto

r o z h o d o l :

Návrh J. D. **o d m i e t a** ako podaný oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 28. januára 2002 doručený návrh J. D., (ďalej len „navrhovateľ“), ktorým namietal porušenie „ľudských práv na riadne vyšetrenie a nemanipulované súdne konanie“ uznesením Okresného súdu v Leviciach z 10. mája 2000 sp. zn. 5 Nt 113/99 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 23. júna 2000 sp. zn. 2 To 107/00, ktorými bol zamietnutý jeho návrh na obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Leviciach z 11. marca 1998 sp. zn. 4 T 5/98 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo 4. júna 1998 sp. zn. 2 To 110/98.

Navrhovateľ uviedol, že sa svojím návrhom domáha zrušenia uvedeného uznesenia Krajského súdu v Nitre, aby došlo k povoleniu obnovy konania vedeného pod sp. zn. 4 T

5/98 pred Okresným súdom v Leviciach, aby mohol dokázať, že toto konanie bolo zmanipulované, pretože vyšetrovateľ si vyžiadal lekársky posudok od psychoterapeuta, a nie od psychiatra a taktiež z dôvodu, že podľa jeho názoru aj pred samosudcom na súde prvého stupňa, ako i pri odvolacom konaní došlo k porušeniu zákonov, a tým aj jeho ľudských práv.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z návrhu vyplýva, že navrhovateľ namietal nezákonný postup a nezákonné uznesenie Okresného súdu v Leviciach z 10. mája 2000 sp. zn. 5 Nt 113/99 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 23. júna 2000 sp. zn. 2 To 107/00, ktorými bol zamietnutý jeho návrh na obnovu konania. Tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňom 23. júna 2000.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu je však jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (I. ÚS 38/98). Ústavný súd nemá pochybnosti, že toto ustanovenie napriek niektorým zmenám v príslušnej ústavnej úprave naďalej vykonáva čl. 127 ústavy a rešpektovaním rovnováhy medzi potrebou ochrany základných práv a slobôd na jednej strane a potrebou ochrany princípu právnej istoty a nadobudnutých práv na strane druhej plní rovnaký účel, aký plnilo v období platnosti a účinnosti predchádzajúceho znenia tohto ustanovenia ústavy.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, že podstata tvrdení sťažovateľa o porušení zákonov a jeho ľudských práv sa vzťahuje na rozhodnutie o zamietnutí jeho návrhu na obnovu konania, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. júna 2000, že v čase, keď bol podľa čl. 127 ústavy ústavnému súdu predmetný návrh podaný, t. j. 28. januára 2002, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom a odo dňa, keď došlo k tvrdenému porušeniu základného práva a slobody, mal sťažovateľ k dispozícii dostatočne dlhú lehotu na to, aby na ochranu svojich základných práv a slobôd využil ten právny prostriedok, ktorý mu ústava vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd priznávala do 31. decembra 2001, bolo potrebné jeho sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2002